A°. 1839. Nº. 13.

DONDERDAG, den 14den FEBRUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 11 *Februarij* 1839.

Van wege den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden aan de navolgende Slaven, als:

1°. Aan den Slaaf *Louis*; toebehoord hebbende aan Mr. P. FIERS SMEDING.
2°. Aan den Slaaf *Jacobus*; toebehoord hebbende aan N. M. SCHUSTER.
3°. Aan den Slaaf *Petrus Frederik*; toebehoord hebbende van den Boedel van wijlen M. M. VORNKALL, en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

1°. LODEWIJK VAN LISSE.
2°. JACOBUS BERNHARDUS OFVER.
3°. PETRUS FREDERIK BIJDERHAND.

De Gouvernements Secretaris,
G. J. DE VEER.

ADVERTENTIEN.

De Administrateur van Finantiën, zal onder de orders en goedkeuring van den Heere Gouverneur Generaal *ad interim* der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, aan de minst inschrijvenden besteden, de levering, gedurende een tijdperk van *zes* maanden, aan te vangen den *eersten April* 1839 en eindigende den *dertigsten September* desselven *Jaars*, der tot dien tijde benoodigde navolgende artikelen, waaruit de Militaire rantsoenen zijn zamengesteld, ten bedrage van *plus minus*:

(70,000) *Zeventig Duizend* ponden GEZOUTEN VLEESCH.
(12,500) *Twaalf Duizend Vijf Honderd* ponden GEROOKT GEZOUTEN SPEK.
(175,000) *Honderd Vijf en Zeventig Duizend* ponden ongebuild TARWE MEEL of BLOM.
(60,000) *Zestig Duizend* ponden RIJST.
(20,000) *Twintig Duizend* pinten HENEVER; — en
(12,500) *Twaalf Duizend Vijf Honderd* pinten AZIJN;

Amsterdamsch Gewigt en Maat; en zulks op de konditien en voorwaarden, welke voor de gegadigden, ten burele der Financieele Administratie ter lezing liggen, alwaar de verzegelde inschrijvingsbilletten zullen worden aangenomen tot Vrijdag den 15den Februarij des Jaars 1839, des morgens ten *negen* ure.

Paramaribo, den 9 Februarij 1839.
De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

(7242) Van wege het College van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, wordt bij deze ter kennisse van de daarbij belanghebbenden gebragt, dat J. F. DE BOOIJ, als Gemagtigde van EVERHARDUS JOHANNIS POTGIETER en ANNA JACOBA POTGIETER, alle bij gekeesie aan het College heeft gevraagd, met verzoek, dat aan hem mogte worden af- en overgegeven den Boedel HENDRIK POTGIETER, willende wanneer daartegen geene opposition mogte inkomen, dat gelegenheid College, na verloop van zes weken, daarop worden gedisponeerd, als hetzelve vermeenen zal te behoren.

Paramaribo, den 13 Februarij 1839.
De *fungerende Secretaris*,
F. C. CUDELIN.

(7249) De Exploicteur bij het Gerechtshof der *Surinaamsche Schuld met de vereenigde Nalatige Belastingschuldigen*, zal op Vrijdag den 15den February 1839, des voormiddags ten *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Gerechtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaaf *Cornelis*, toebehorende aan JUDITH DE MIRANDA.

De Slavin *Merie*; aankomende Boedel J. H. B. LOUZADA.

De Slaaf *Eduard*; aankomende de Minderjarige F. D. GROEN.

De Slavin *Zwaantje*; bekend staande onder den naam van J. G. PARDO.

Paramaribo, den 9 Februarij 1839.
R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(7285) De Exploicteur bij het Gerechtshof dezer Kolonie, als daartoe behoorlijk door het Gerechtshof gecommitteerd, zal op Dingsdag den 19den February 1839, des voormiddags *negen* uur, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden tot de zaken van Kuratele en Sequestratie, publiek voor den tijd van *drie* maanden VERHUREN:

De Slaven, genaamd WILLEM, CONSTANT, FORIS en PRINS; bekend staande op den naam van D. W. G. HEEPKE, en als het eigendom van den Boedel J. D. VALLENTIJN, in Exécutie genomen.

Paramaribo, den 13 Februarij 1839.
R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

De Morgenen doorgebragt in Londen.

De zon schijnt wezenlijk in Londen niet op te gaan, zoo als op andere plaatsen, dan juist in het midden van den zomer, wanneer zij opkomt als de keukenvuren beginnen uit te gaan, en de bewoners zich ter ruste begeven. Anders komt zij altijd beneveld op, de leerlijkheid van eenen landelijken morgen geheel en al missende. Bovendien hebben de nachtwachters sedert eenige jaren opgehouden, de gesteldheid van het weder te verkondigen, en in het met digte gordinen omhangene bed bemerkt men niets van het opgaan der zon. Men leidt hier geheel en al een gekunsteld leven, en het is alleen het uurwerk, dat den koopman zegt, dat het tijd is om op te staan, rijk aan het ontbijt te zetten, en het Morgenblad door te loopen.

Het eerste geluid, dat men hoort, wordt veroorzaakt door de arme schoorsteenvegers, die met ledige magen door de straten loopen, om hun morsig werk te verrigten. Geen gedruisch van wagens treft nog het oor, want dit begint eerst eenige uren later. De melkvrouw komt nu met hare gillende stem voor de waren staan; hare overloopende emmers zijn slechts voldaan met zuivere melk gevuld, en de paarde trekken van haar gelaat duidelijk bijzonderen landaard getuigenaam aan. Hiermede wisselt haar vele verscheidene gewoonlijk lastdragsters en visschevrouwen zijn. De dienstboden komen, zelfs in den zomer, eerst om schoenen te verschijnen, maken de kamers aan den gang, al de overige bewoners liggen nog in diepen slaap gedompeld.

Op de landwegen zal men misschien eenige hooi beladene wagen vinden, welke tijdens maaltijd van vruchten of groenten naar eene van de groote markten brengt. Eindelijk gaat een gedeelte der straten aan het, om, indien hij er een bezit, zijnen roes uit te slapen. De timmerman gaat al geeuwende naar zijne werkplaats, en de morgenstraatveger remigt de straten van de vuiligheid van den vorigen dag. Hier en daar komt een leerjongen met neergehakte schoenen aan de deur van zijnen meester, opent de luiken van het magazijn, of maakt de glazen schoon en rangschikt de goederen, welke de voorbijganger moeten lokken. Het ligtzinnige dienstmeisje veegt den stoep voor de deur, en lonkt te gelijk den bediende toe, die aan de andere zijde staat; of kijkt, op den hezem leunende, gedachteloos de straat op en neer, misschien wel naar eenen afwezigen minnaar.

Het verschillende geroep, dat zich in vele levendige deelen hooren, wordt dikwijls voor niets alleen Londen eigen gehouden, en veel nochtans is ook inderdaad alleen voor een groeiend Landsch oor verstaanbaar. Het verandert met de jaargetijden en de voortbrengselen, welke dezelve aanbieden, als: *Rozemarijn en laurieren; Violetjes; fijne vitten hoeden en brillen; Heddedeksens; Houtskolen, het vierendeel voor een penning, Halsdoekknoopjes*, enz.

Het groot aantal postkoetsen, welke 's morgens te Londen aankomen, kondigen ook den dag aan, en vervangen de nachtwachters, die zich nu ter ruste gelegd hebben. In het jaar 1662 bestonden er slechts zes postwagens in het geheele koningrijk, welke door de aanlangers van den ende tijd zeer uitgekreten werden. Een Schrijver van den tijd, *John Gresset*, van Charterhouse zegt: »deze postkoetsen maken, dat de mannen tegenwoordig om zeer onbeduidende redenen »naar Londen komen, hetwelk zij anders alleen om dringende zaken deden; de gemakkelijkheid der reis is oorzaak, dat zelfs »hunne vrouwen hierde komen, die, in plaats »van zulk eenen langen weg te paard af te »leggen, liever te huis zouden blijven. Nu »echter moeten zij, als zij in de stad komen, »naar de mode zijn, zich nieuwe kleederen »aanschaffen, op speel en slempartijen gaan,

»en worden daardoor zoodanig aan lediggang »en vermaak gewoon, dat het haar naderhand »moeijelijk wordt deze te missen." Hoe zouden den goeden man de haren te bergen rijzen, wanneer hij nu boven van den nieuwen triumfboog bij Hydepark Corner, gedurende eenen halven dag lang, het voorbij rennen van deze gevaarlijke voertuigen kon beschouwen!

Eenigen later komt de koopman, wien zijn rijkdom in staat gesteld heeft, zich een huis in het westelijke gedeelte der stad aan te schaffen, of die, (indien hij een kwaker is, of het soms een weinig naauw met de godsdienstneemt) in Camberwell woont, met een sierlijk gekleed te voorschijn en rijdt in zijn met één paard bespannen, chaisje naar zijn kantoor in de City, in het zelfde rijtuig als anders, met eene eerlijke winst te vreden, gewoond hebben.

In het kantoor of in de overige kamers der vooronderlijke woning, welke nu in pakhuizen veranderd zijn, werd toenmaals klokslag zeven uren het ontbijt met deszelfs krachtig rundvleesch gebraat, gehouden. Kapperhandel werd toen nog niet gedreven. Nu komen scharen van wagens met de goederen uit de magazijnen der City aangereden; eene groote menigte van menschen dringt uit alle plaatsen van Londen naar de groote vereenigingsplaats van gewoel en bezigheid, bestormt de beurs en wandelt eenige uren, als een gonzende bijenzwerm, door het steeds bevolkte Cornhill. Alle koopmanszaken worden gewoonlijk reeds 's morgens afgedaan, en op de bewonderingwaardige wijze, welke de gewoonte ingevoerd heeft, spoedig afgehandeld. Terwijl echter koop- en ruilhandel het beste gedeelte van den dag niet ongebruikt laten voorbijgaan, weet men hunne uren in het westelijke gedeelte der stad niet, dat er zelfs een bijgedurende den loop der 24 uren van den dag bestaat. Voorheen vergaderde zelfs het parlement om acht uren des morgens. Eerst omtrent een uren te vergaderen, werd voor eenige jaren gehouden van het zedebederf, en een debat, dat tot vier uren des middags duurde, nood voor iets ganseh buitengewoons gehouden, en dit kon dan ook alleen gebeuren, wanneer er over de kroon eens koenings of over de vrijheid van een volk gehandeld werd. Hoe zijn sedert de tijden veranderd!

Maar het theewater staat gereed, de Heeren zijn gehoorsaam: treden wij dan de ontbijtkamer binnen, welke zich in Londen in zeer vele opzigten onderscheidt, voornamelijk door het Morgenblad, zonder hetwelk het ontbijt niet volmaakt zoude zijn, en zonder hetwelk men de zoo noodige berigten van den dag zoude missen. Het vochtige nieuwsblad is inderdaad het grootste staraad van een Londensch ontbijt, en de lezing van hetzelve bij de gezuiverde thee een van de vraagpunten, welke aan den duisteren damp-kring der hoofdstad eenen glans geven, dien een luchtelijke morgen in al zijnen frischheid niet verschaffen kan. De aankondigingen zijn onmisbaarlijk voor kopers en verkoopers, en zelfs huwelijksbekendmakingen, wil men ongaarne missen.

De dagbladen werden in Engeland, onder de regering van *Karel den Eerste* ingevoerd, maar het was echter eerst onder het bestuur van *Cromwel*, dat zij in volle werking kwamen. De volgende bekendmaking toont ons het groote verschil in de opvoedingsgestichten van dien tijd en de tegenwoordige. »Ongeveer veertig mijlen van Londen woont »een Schoolmeester, die zoo gelukkig is met »zijne Jongens, dat hijne veertig van zijne »vroegere scholieren geestelijken zijn. Zijne »vrouw leert ook meisjes kant maken, naaijen, lakken, koken en braden. Men vraagt »10 of 11 pond in het jaar, alsmede een paar »beddelakens en eenen lepel, die op verzoek »ook terug gegeven worden. Wegens en»boden gaan dagelijks op den afstand van »eene halve mijl voorbij hun huis, en het is »slechts een klein reisje naar of van Londen, »1691.

Na het ontbijt gaat men naar Kabinetten van Schilderijen, naar Concerten, of men wandelt. Schutters-draperijen vallen voorbij en het afgeven van gratuite tentekaartjes geeft gelegenheid tot verbindingen en wederkeerige uitnoodigingen.

Zoodra de avond begint te vallen, ziet men terstond duizenden van lampen, welke in de chaizijuitery staan, eene aanmerkelijke vuurzee vormen. De winkelingen in de allerprachtigst verlichte, en met de kostbaarste waren opgevulde magazijnen bieden inderdaad een heerlijk gezigt aan. In de straten verdringt zich het volk, en eene groote menigte schitterende equipagien rolt naar gastmalen, of naar de opera. Ook komen nu de nachtwachten; twee aan twee treden zij uit het wachthuis van hun wijk, goed gekleed, met lantarens en stokken gewapend, trotsch op hunne korte heetschappij en geheel vervuld met het onwrikbaar besluit, *onopenbare rust bij alle gelegenheden te handhaven, slagen en klappen te vermijden, en een nachtlooper niet te zien, als hij hun slechts vriendelijk te gemoet komt!* (*)

De avond is dan ook de tijd, dat de koopman die uitspanningen zoekt, die hij na al de moeiten van den dag voor noodzakelijk houdt. Maar deze verpoozing van de eentoonige pligten zijns levens bestaat meestal daarin, dat hij zich naar een koffijhuis begeeft, en daar eenen dampkring inademt, welke weinig geschikt is, om de verlorene krachten weder te herstellen. Hij verlaat zijne woning om hier te drinken en de nieuwspapieren te lezen, en voor middernacht ligt hij reeds weder te bed. Het is aan deze slecht gekozene uitspanningen toe te schrijven, dat men onder deze klasse der Londensche burgers zoo vele zwaarlijvige en apoplectische menschen vindt. De Londensche koopman voert een zittend leven, en moest daarom, indien hij zijne gezondheid wilde bewaren, liever zijne toevlugt nemen tot eene gezonde beweging, dan tot het zware bier en den dikken tabaksrook. De hoogere standen handelen in dit opzigt beter. Het dansen, dat in eene alte vol geproppte zaal, maakt de lichaamskrachten werkzaam, en is heilzamer voor het gestel.

De schouwburgen, welke anders in de Londensche avonden zoo zeer in aanmerking kwamen, zijn ontlangs in ongenade gevallen; men ziet dezelve echter nog altijd met hunne middeloze praat van militaire wachten en gedienstige fakkeldragers, elk van welke bij het uitgaan derzelve een deel der aanschouwers begeleidt. Het is ongelooflijk, hoe vele ordeningen er bij de avondvermaken van dit zoo godsdienstige volk, gepleegd worden. De schouwburgen wemelen van slechte vrouwspersonen, en de straten zijn met een grooter aantal derzelve opgevuld, dan in eenige andere hoofdstad van Europa. Terwijl *maskeraden* en bijzondere huizen voor ontucht gehouden worden, waar zij in tegendeel een geestverheffend vermaak konden zijn, zijn openlijke maskeraden verboden; welke echter alleen door de gemeenste en laagste klassen bezocht worden, en voor schaamteloze ontering de hoogste plaats bekleedt. Dat iemand niet mede, maar komt bij slechts om te zien, dan wordt hij, al behoort hij ook tot de hoogere standen, zeker mishandeld. Welk eenen indruk overigens de schouwburgen ook op diegenen maken moet, welke er alleen komen om te zien, is ligt te begrijpen. Langzamerhand overwint men den tegenzin, en dezelve gaat eindelijk in een aangenaam gevoel over.

Bij helder door de maan verlichte nachten, welke in den Londenschen dampkring wel is waar zeldzaam zijn, biedt de stad met hare schitterende gaslampen, en het levendige gewoel op de straten, een inderdaad betoverend gezigt aan. De breede Regent-Street inzonderheid, met haar groot aantal paleizen, geeft hiervan een overvloed. Deze straat zoude onder zachtere luchtstreek waar men des nachts zonder gevaar in de open lucht kon blijven, eene der schoonste wandeldreven van de wereld zijn.

Of eene zoo buitengewoon groote hoofdstad nuttig of schadelijk zij, voor een rijk als Groot-Brittanje, is eene vraag, die moeijelijk te beslissen is; dit echter kunnen wel met zekerheid beweren, dat geen der nieuwere volken bij zijn verval, eene stad zal nalaten, van zoo groote uitgestrektheid, die in zulke gewigtige verbindtenissen gestaan heeft, en aan welke zich zulke belangrijke, met het noodlot van het geheele menschelijke geslacht zoo naauw verbondene herinneringen paren, als de Engelsche aan hare Londen.

(*) Hiervan is reeds weder eenige tijd de Londensche politie uitgezonderd.

Afterrel.

De Hoogduitsche Kapitein Severson van Strowan, een grijsaard van 83 jaren, vocht dapper bij Preston-Pane, toen de Schotten in het jaar 1745 voor het huis van Stuart in opstand waren. Tot zijn aandeel in den rijken buit, behoorde de wagen van den verslagenen Engelschen Veldheer, den Generaal *Cope*. De Kapitein liet hem in triumf naar zijn huis brengen, zoo ver de wegen begaanbaar waren en riep toen zijne onderhoorigen daarbij, die hem op hunne schouders over het gebergte in het Graafschap Perth dragen moesten. In den wagen vond men onder anderen, eene bruine rolle, die de eenvoudige Hooglanders niet kenden, en die zij voor eene krachtige zalf hielden, daar men dezelve in den wagen van eenen krijgsman gevonden had. Men verkocht dezelve tot eenen hoogen prijs, onder den naam van *Cope's* zalf, tot dat eenige Engelsche Officieren dezelve zagen en bevonden, dat het *Chocolaade* was.

Schepen in Lading.

Naar Amsterdam.

Het Nederlandsch gezinkt Kofschip Zaandam Kapt. L. H. Singer. — Adres bij C. J. Leijsner. Sluit 15 Februarij.

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip Noord-Holland, Kapt. H. K. Kuijt. — Adres bij Gebroeders Reijs.

Het gezinkt Kofschip Helena Catharina, Kapt. J. Jansen. — Adres bij C. J. Leijsner. — Sluit 18 Februarij.

Het gekoperd Galjootschip de Koophandel Kapt. C. E. Boekman. — Adres bij J. M. Samson. — Sluit 28 Februarij.

Het gekoperd Driemast Galjoot-schip Post Indië, Kapt. J. J. Boon. — Adres bij Gebr. Reijs.

Het Tweedeks Driemast Galjoot-schip Concordia, Kapt. J. D. Witt. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Sluit ultimo Februarij.

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip Sophia Maria, Kapt. A. J. Andresen. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Sluit 25 Februarij.

Het gekoperd Tweedeks Barkschip Catharina, Kapt. K. M. Hilkens. — Adres bij Degenhard en Kramer.

Het gezinkt Schoonert Kofschip Wilhelmina Federica, Kapt. J. H. Bodemijn. — Adres bij Degenhard en Kramer.

Het Nederlandsch gezinkt Kofschip Maria, Kapt. J. D. Bos. — Adres bij J. G. Bunsen Fz.

Het nieuw gekoperd Tweedeks Barkschip Minerva, Kapt. C. Wessels. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Naar Rotterdam.

Het Hoekerschip Vrouwtje, Kapt. G. Dros. — Adres bij J. M. Samson.

Naar Middelburg en Rotterdam.

Het Barge-schuitschip de Koophandel, Kapt. F. Popken. — Adres bij Leijsner en Schreiber. — Sluit ultimo Februarij.

Gedrukt bij de Erven J. ERINK.